

стави младежки оркестъръ. Другаритѣ му го обикнали като Богъ.

Ученикъ въ Цариградъ.

Учителитѣ много се радвали на успѣхитѣ, които достигалъ Добри. Но тѣ искали момъкътъ да научи добре и правилно да говори френски езикъ. Затова настояли предъ зетя му Андрей Стояновъ да го прати въ френско училище въ Цариградъ. Зетъ му се съгласилъ да го издържа, и единъ день Добри се озовалъ съ пжтници и познати хора въ Цариградъ. Извънъ града, по брѣга на Босфора, при село Бабекъ, имало френско католическо училище. Въ това училище билъ записанъ Добри да се учи и да се храни въ пансиона. Тогава той билъ вече младежъ на 22 години (1855 г.). Две години училъ тукъ френски езикъ, челъ разни нови науки, пѣелъ френски пѣсни, декламиралъ, свирѣлъ. Неусѣтно Добри взелъ да командува и учи на пѣние и музика другаритѣ си ученици въ училището, които били отъ разни народности (гърци, евреи, арменци, турци, левантинци и др.). Той желалъ още да учи, но зетъ му умрѣлъ, и той се завърналъ, безъ да довърши. Френскиятъ езикъ, обаче, изучилъ добре. Като стигналъ въ родния си градъ Шуменъ, училищнитѣ настоятели го главили за учителъ. Веднага съставилъ оркестъръ и почналъ да дава забави. Подготвилъ ученицитѣ и за театъръ, направилъ проста сцена въ частна кжща, запалилъ лоени свѣщи покрай стаитѣ, турилъ вехти столове — ето ти цѣлъ театъръ!

Директоръ въ Шуменъ.

Старитѣ учители напустнали училището и Добри Войниковъ билъ назначенъ директоръ. Като се видѣлъ на чело на училището, той веднага се заелъ да нареди сериозно преподаване по френски образецъ съ музика, хоръ, театъръ и др. За това той приготвилъ ученицитѣ